

ЮЛИЙ

Юлий. Слънце. Задухъ. Пекъ и суша —
и до гуша кондензиранъ прахъ.
Тамъ полето следъ стадата пуши,
тука — хората мечтаятъ хладъ.

Бръмбари, мухи, и пеперуди
хвъркатъ съсъ опърлени крила.
Седналъ съмъ, топя се и се чудя,
где и какъ да подслоня глава.

Жътва е сега и вижъ: житата,
сякашъ, въ жълти пламъци горятъ.
Жега, трудъ и мъка по селата
тръгнали сж дружно да вървятъ . . .

Глунавъ смѣхъ и шумъ и комплименти —
гдето слухъ отправишъ, гдето спрешъ.
Днесъ е тихо само въ Парламента,
тихо и спокойно — ще речешъ.

Слънцето за насъ ли лжкъ обтѣга
и разстапя пламналия сводъ?
Тъй ами. Топимъ се съ плачъ отъ жега
и тече отъ пазвитѣ ни потъ.

Топлина. Дърво и камъкъ пука . . .
Нѣма где на сѣнка да се сврешъ.
Дишашъ тежко и нагъвашъ лука,
колкото отъ гладъ да не умрешъ.